

Ο «ΑΝΑΠΟΔΟΣ (ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΣ) ΚΟΣΜΟΣ»¹
ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΩΞΗ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ, ΤΥΧΙΚΟΥ

«Πρέπει να βιώνουμε μία πατερική διδασκαλία ολοκληρωτικά, ακόμα κι όταν βρίσκεται σε διαφωνία με το πνεύμα της εποχής, ακόμα και εάν γνωρίζουμε ότι με το να κάνουμε αυτό θα χάσουμε την εύνοια αυτού του κόσμου και θα τεθούμε στο περιθώριο»

π. Σεραφείμ Ρόουζ

Ιωάννης Μαρκάς

Μ.Δ.Ε. Δογματικής Θεολογίας Α.Π.Θ.

Στην σύγχρονη εποχή της «μεταπατερικότητας» και του «εκκλησιολογικού μετανθρωπισμού»², έχει δομηθεί η στρεβλή θεώρηση σε μία μεγάλη μερίδα Ορθοδόξων Χριστιανών ότι η Εκκλησία είναι «κάτι καλό», «κάτι ωφέλιμο», «μία καλή συνήθεια», γενικά ότι είναι «ένα καλό πράγμα». Αυτή η θεώρηση είναι μία εκκοσμικευμένη και ρηχή προσέγγιση, καθώς η Εκκλησία μόνον «καλό πράγμα» δεν είναι. Στην πραγματικότητα, εάν θέλουμε να είμαστε προκλητικά ακριβείς, η Εκκλησία δεν είναι καθόλου «καλό πράγμα»! Και δεν είναι καθόλου «καλό πράγμα», απλούστατα διότι η Εκκλησία υπερβαίνει κάθε τί που εμείς προσδιορίζουμε ως «καλό», όπως έχουμε υποβιάσει την έννοια του «καλού» σε

¹ Το ζήτημα περί «Ανάποδου Κόσμου» στην σημερινή εποχή της καθολικής αποστασίας του ανθρώπου από το Θείο Θέλημα, το έχει αναπτύξει, αναδείξει και ερμηνεύσει με μοναδικό τρόπο ο καθηγητής του Ποινικού Δικαίου του Δ.Π.Θ., Κωνσταντίνος Βαθιώτης, μέσα από σειρά μελετών και πυκνής αρθρογραφίας. Για όσους ενδιαφέρονται για περισσότερη «τροφή για σκέψη», μπορούν να μεταβούν στην προσωπική του ιστοσελίδα: <https://kvathiotis.substack.com/>

² Βλ. σχετ., Ιωάννη Μαρκά, *ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΜΕΤΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ-Από τη θεωρία της «μεταπατερικότητας» στο λειτουργικό σώμα του «υιού της απωλείας»*, Κεντρική διάθεση: Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», <https://www.orthodoxoskypseli.gr/7B2D3547.el.aspx>

κτιστό επίπεδο και την έχουμε κενώσει από το «κάλος του Θεού», που είναι άκτιστο.

Συνεπώς, η θεώρηση πως η Εκκλησία είναι απλώς κάτι «καλό», εξ αντικειμένου καθίσταται άκρως προβληματική, καθώς για έναν συνειδητοποιημένο πιστό, η Εκκλησία δεν μπορεί να είναι τίποτα λιγότερο από ένα ζήτημα «ζωής και θανάτου»! Με βάση την πατερική διδασκαλία, αυτή η συνάφεια «ζωής και θανάτου» για τα οργανικά μέλη της Εκκλησίας προκύπτει από την πνευματική κατάσταση-σχέση που αναπτύσσεται εν πλήρη ελευθερία ανάμεσα σ' εκείνα και τον Δομήτορα της Εκκλησίας, που είναι ο Χριστός. Το δέ οντολογικό υπόβαθρο πάνω στο οποίο εδράζεται αυτή η «σχέση ζωής» έχει να κάνει με το μήνυμα που εκπέμπει η Εκκλησία προς τον άνθρωπο, ένα μήνυμα που βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με την αποστολή της, που συνοψίζεται στο εξής πλαίσιο: να οδηγήσει στην σωτηρία το γένος των ανθρώπων και στην αποκατάσταση της βασιλείας του Θεού στη γη³.

Για την εκπλήρωση αυτού του υπέρτατου σκοπού της σωτηρίας, η Εκκλησία, από την Αποστολική ακόμα περίοδο, μέσα από το πολίτευμά της, που είναι η συνοδικότητα (και μάλιστα σε επίπεδο ομοφωνίας των Πατέρων-consensus partum), φρόντισε να καταστήσει *urbi et orbi* πως σε καμμία περίπτωση δεν είναι «ξέφραγο αμπέλι», υψώνοντας προστατευτικά τείχη με σκοπό την ακεραιότητα του ποιμνίου της από τους «βαρείς λύκους» της αιρέσεως και της ειδωλολατρίας. Τα τείχη αυτά είναι οι γνωστοί Ιεροί Κανόνες, που θεσμοθετήθηκαν και επικυρώθηκαν διά του Αγίου Πνεύματος μέσα από τις Οικουμενικές και Τοπικές Συνόδους, την αυθεντία των οποίων πρωτίστως αναγνώρισε η συνείδηση του πληρώματος της Εκκλησίας, σε αντίθεση με άλλες που τις απέρριψε ως «αλλότριες» και «ξένες».

Συνοπτικώς λοιπόν, καθίσταται σαφές ότι μέσα από το κύρος των Οικουμενικών Συνόδων η Εκκλησία θεσμοθέτησε τους Ιερούς Κανόνες, οι οποίοι, κατά τον άγιο Νεκτάριο, έχουν τα εξής δύο προσόντα: 1^{ον}) είναι αθάνατοι, έχουν δηλαδή αιεζωία, διότι συγκροτήθηκαν με την ενέργεια και επιφοίτηση του αγίου Πνεύματος, άρα έχουν ως κύριο γνώρισμα το απόλυτο αγαθό και την απόλυτη αλήθεια (στοιχεία που τους καθιστούν αμετάβλητους εις τον αιώνα), και 2^{ον}) έχουν την αναμαρτησία και το αλάθητο, διότι αντιπροσωπεύουν το φρόνημα της καθ' όλου Εκκλησίας, ήτοι

³ Αγίου Νεκταρίου, *Ὁρθόδοξος Ἱερά Κατήχησις*, Εκδόσεις Βασιλείου Ρηγόπουλου, Θεσσαλονίκη 2001, σελ. 24-25

της Μίας, Αγίας και Αποστολικής ⁴ . Επί του πρακτέου, λειτουργούν ως ηλεκτροφόρα σύρματα με την ένδειξη: «Προσοχή, ρεύμα υψηλής τάσης! Κίνδυνος-θάνατος!». Που σημαίνει ότι όποιος κάνει το λάθος να απαξιώσει το δογματικό περιεχόμενό τους και πάρει αψήφιστα τον αγιοπνευματικό τους χαρακτήρα, κινδυνεύει να έρθει αντιμέτωπος με τις ολέθριες συνέπειες που συνοδεύουν ενδεχόμενη παραβίασή τους, ήτοι να εκπέσει στο θανάσιμο και ασυγχώρητο αμάρτημα της βλασφημίας κατά του Αγίου Πνεύματος, με τραγική συνέπεια να απολέσει την σωτηρία της ψυχής του ακαριαία ⁵ !

Η ύπαρξη αυτή ενός τόσο ξεκάθਾਰου (ως προς την διατύπωση) και αυστηρού (ως προς τις συνέπειες) ιεροκανονικού και δογματικού πλαισίου, δεν διασφαλίζει ασφαλώς ότι αυτό το πλαίσιο δεν θα αγνοηθεί και παραβιαστεί, ιδιαίτερα σε μία εποχή σαν την σημερινή, όπου στον εκκλησιαστικό χώρο κυριαρχούν έντονα οι τάσεις της εκκοσμίκευσης και της αποστασίας, ως «σημεία των καιρών» που συνδέονται άμεσα με το εγχείρημα (project) της παναιρέσεως του Οικουμενισμού. Έτσι λοιπόν, μέσα σ' αυτό το «διαχριστιανικό» ή και «διαθρησκειακό» περιβάλλον πολύ συχνά γινόμαστε μάρτυρες, όχι απλώς παραβιάσεων των Ιερών Κανόνων αλλά εξτρεμιστικών συμπεριφορών, σχεδόν από το σύνολο των σύγχρονων Ορθόδοξων προκαθημένων, που συνοδεύονται εξίσου από μία βλάσφημη «θεολογική» ρητορική, που αναφέρει απροκάλυπτα ότι «υπάρχουν πολλοί δρόμοι που οδηγούν στον Θεό». Προσεγγίζοντας όλες αυτές τις αιρετικές συμπεριφορές, οι Πατέρες της Εκκλησίας, παλαιοί και νεώτεροι, εστιάζουν κυρίως στην πνευματική κατάσταση αυτών των εκπεσόντων ποιμένων, χρησιμοποιώντας σκληρή γλώσσα, όπως για παράδειγμα ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος που δεν διστάζει να τους παρομοιάσει με τους Φαρισαίους που σταύρωσαν τον Χριστό και να τους αποκαλέσει «εχθρούς της σωτηρίας των ανθρώπων».

Δυστυχώς για την Ορθόδοξη Εκκλησία των εσχάτων χρόνων, αυτές οι συμπεριφορές όχι μόνο δεν συρρικνώνονται, αλλά μάλλον όσο περνάει ο καιρός γίνονται ολοένα και περισσότερο επιθετικές. Είναι χαρακτηριστικό ότι τις τελευταίες μέρες βρίσκεται στην επικαιρότητα, μία τέτοια περίπτωση προκλητικής

⁴ Αγίου Νεκταρίου, *Μελέτη ιστορική περι τῶν αἰτιῶν τοῦ σχίσματος*, τ. Α', Εκδόσεις Νεκτάριος Παναγόπουλος, σελ. 106-107

⁵ Μρκ. γ' 28-29 : «*Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι πάντα ἀφεθήσεται τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τὰ ἁμαρτήματα καὶ αἱ βλασφημίαι ὅσας ἂν βλασφημήσωσιν. ὃς δ' ἂν βλασφημήσῃ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, οὐκ ἔχει ἄφεσιν εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλ' ἔνοχος ἐστὶν αἰωνίου κρίσεως*»

παραβίασης και απαξίωσης των Ιερών Κανόνων, που αφορά την πρόσφατη περίπτωση δίωξης του Μητροπολίτη Πάφου, Τυχικού, και την πραξικοπηματική έκπτωσή του από τον θρόνο της Μητροπόλεώς του. Για όσους συνέβη να παρακολουθήσουν στενά τη συγκεκριμένη υπόθεση, ήταν τόσο σοκαριστικός ο όλος χειρισμός εκ μέρους του Αρχιεπισκόπου της Κύπρου, ως έχοντας το γενικό πρόσταγμα, που κατέδειξε για μία ακόμα φορά το μέγεθος της αποστασίας και της ασεβείας που επιδεικνύουν πληθωρικά οι σύγχρονοι αρχιερείς απέναντι στα αιθιαλή δόγματα της Εκκλησίας και τους Ιερούς Κανόνες των Οικουμενικών Συνόδων. Μία συμπεριφορά εκ μέρους τους τόσο ανοίκεια προς τον θεσμό τον οποίο εκπροσωπούν και τόσο δηλωτική για το προφίλ του σύγχρονου επισκόπου, το οποίο, σύμφωνα με την αντίληψή τους, δεν πρέπει να συμβαδίζει με την ακρίβεια στο Ορθόδοξο δόγμα και ζωή, αλλά με μια διαρκή υποχώρηση και «παραοικονομία» που προσομοιάζει, κατά το μάλλον ή ήττον, με έναν δογματικό μινιμαλισμό, αν όχι έναν δογματικό μηδενισμό. Κατ' αυτούς λοιπόν, τους υποτιθέμενους «θεματοφύλακες της πίστεως», ο σύγχρονος επίσκοπος πρέπει να βρίσκεται στην θέση του ως ένα ακόμα εξαρτημένο θεσμικό γρανάζι του κράτους (απολαμβάνοντας τα σχετικά προνόμια αυτής της εξάρτησης), για να διεκπεραιώνει κυρίως διοικητικό έργο, παράλληλα με κάποιες «θρησκευτικές» υπηρεσίες κοσμικού χαρακτήρα, τηρώντας στο ακέραιο το νεοταξικό πρωτόκολλο της «πολιτικής ορθότητας» (ώστε να τα έχει με όλους καλά και κυρίως να μη δυσαρεστεί κατά το δυνατόν τους αντιφρονούντες), εξυπηρετώντας «ατζέντες» ως άλλος δημόσιος υπάλληλος, ή εναλλακτικά προσφέροντας ανθρωπιστικό, κοινωνικό ή ακτιβιστικό έργο, ως άλλος κοινωνικός εργάτης.

Ο Μητροπολίτης Πάφου, Τυχικός, είναι προφανές ότι δεν πληρούσε ετούτα τα κριτήρια του μετά-μοντέρνου επισκόπου, αφού σύμφωνα με το «κατηγορητήριο» που του απαγγέλθηκε κατέστη σαφές ότι αρνήθηκε πεισματικά να τροχοδρομήσει στις ράγες της «μεταπατερικής θεολογίας» και της «χριστιανικής νεωτερικότητας». Στον «ανάποδο θεολογικό κόσμο» των κατηγορών του, εκείνος «καταδικάστηκε» ακριβώς για όλα όσα θα έπρεπε να καταδικαστούν οι κατήγοροί του, που δίχως να φοβούνται Θεό, μέσα από το έωλο και σαθρό «κατηγορητήριο» που ετοίμασαν, διέστρεψαν (ή μάλλον πιο εύστοχα, κυριολεκτικά αναποδογύρισαν) μία σειρά από Ιερούς Κανόνες ⁶, εκτελώντας ξεκάθαρα μία πολύμηνη «δολοφονία χαρακτήρα»

⁶ Ενδεικτικά να αναφέρουμε ότι οι κατήγοροί του διέστρεψαν πλήρως την (δυνητική) ιεροκανονική πράξη της λεγόμενης «αποτείχισης» (παρουσιάζοντάς την μάλιστα επικοινωνιακά ως ...αίρεση!),

(κατά τη διάρκεια της οποίας, δημοσιογράφοι «σε εντεταλμένη υπηρεσία» προσπάθησαν να συμπαρασύρουν και να συμπεριλάβουν με προβοκατόρικές ερωτήσεις προς τον Αρχιεπίσκοπο Κύπρου, και τον Πανιερώτατο Μητροπολίτη της Μόρφου, Νεόφυτο), ένα «συμβόλαιο θανάτου» (εννοείται με την μεταφορική έννοια της έκφρασης), «πληρωμένο» από εκκλησιαστικά και πολιτικά κέντρα (όπως οι ίδιοι οι διώκτες του παραδέχθηκαν⁷)⁸.

Δίχως αμφιβολία, η αντικανονική έκπτωση του Τυχικού από τον θρόνο της Πάφου (με μία προσχηματική, όπως αποδείχθηκε, σύγκληση της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Κύπρου, η οποία αιφνιδιαστικά μετατράπηκε σε «Εκκλησιαστικό Δικαστήριο», κατά παράβαση του «Καταστατικού Χάρτη» της εν λόγω Εκκλησίας)⁹, καταδεικνύει περὶτρανα την πνευματική έκπτωση της πλειονότητας των σύγχρονων αρχιερέων, οι οποίοι, ζώντας σ' έναν δικό τους «ανάποδο θεολογικό κόσμο» κοσμικής ευδαιμονίας και καλοπέρασης, αρνούνται να δουν την πραγματικότητα, σε σημείο να μην περνάει καν από το μυαλό τους ότι μπορεί να ενσαρκώνουν τα τραγικά πρόσωπα εκείνων των αρχιερέων που περιγράφουν οι εσχατολογικές προφητείες για τα χρόνια του αντιχρίστου. Όντες οι ίδιοι ανάσκητοι, δεν διακατέχονται από πνεύμα εγρήγορσης και νήψης, αλλά μάλλον βρίσκονται εγκιβωτισμένοι στη νοοτροπία του αναιδεστάτου πατριαρχικού τσιτάτου «σκασίλα μου!»¹⁰, και έτσι όχι απλώς «δεν δίνουν δεκάρα» που βλέπουν τον λύκο να έρχεται

καθώς και σωρεία Ιερών Κανόνων που απαγορεύουν ρητώς την εκκλησιολογικώς ανάρμοστη πρακτική των «μεικτών γάμων», όπως και Ιερών Κανόνων που αποδοκιμάζουν πλήρως την αίρεση της καλουμένης «βαπτισματικής θεολογίας».

⁷ Σχετ. απόσπασμα από το επίσημο Ανακοινωθέν της Ιεράς Συνόδου της Κύπρου, της 22ας Μαΐου, αναφέρει ότι: «...Ο Μακαριώτατος δέχθηκε, επίσης, καταγγελίες και έντονα παράπονα και προβληματισμούς από τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τὸν Μητροπολίτη Νεαπόλεως Βαρνάβα, τὴν Κυβέρνηση τῆς Ἑλλάδος, μέσω τῆς Υπουργοῦ Παιδείας, τόσο κατὰ τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψή της στὴν Κύπρο, ὅσο καὶ κατόπιν ἐπιστολῆς τοῦ Υπουργείου Παιδείας. Ἀκόμη ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση κατήγγειλε τὶς διασπαστικὲς αὐτὲς ἐνέργειες στὸν Πρέσβη τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ Πρέσβης μετέφερε τὶς καταγγελίες αὐτὲς στὴν Κυβέρνηση τῆς Δημοκρατίας τῆς Κύπρου...», <https://www.romfea.gr/ekklisia-kyprou/69897-ektakto-i-iera-synodos-apofasise-ekptosi-tou-mitropolitou-tychikou>

⁸ Ἰδιαίτερα μετὰ τὴν σθεναρὴ ἀρνηση τοῦ Πανιερωτάτου νὰ συμμετάσχει σὲ κοινὲς ἐκδηλώσεις (με πιθανὲς συμπροσευχές) Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν στὴν Πάφο, με πρόσημα τὴν μεταφορὰ τῆς Ἁγίας Κάρας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀπὸ τὴ Ρώμη στὴν Κύπρο.

⁹ Βλ. σχετ. τὴν ἐξαιρετικὴ πρώτη ἀνάλυση που κάνει ὁ π. Ἀναστάσιος Γκοτσόπουλος, στο ἀρθρο-εργασία του, με τίτλο: *Ἡ ἐκπτώση ἐνὸς Μητροπολίτου καὶ ἡ πτώση μιᾶς Ἐκκλησίας* [1], <https://eeod.gr/omologia-pistews/83849-i-ekptosi-enos-mitropolitoukai-i-ptosi-mias-ekklisias1>

¹⁰ Βλ. σχετ.: <https://www.exapsalmos.gr/skasila-mou-an-den-me-mnimonevei-i-rosiki-ekklisia-leei-o-patriarchis-vartholomaios/>

να ξεκληρίσει τα πρόβατα, αλλά στις περισσότερες των περιπτώσεων είναι οι ίδιοι που τον προσκαλούν, του ανοίγουν την πόρτα και τον υποδέχονται με τιμές. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, μπαζώνουν την δογματική τους συνείδησή (όσοι και όση έχουν!) και επιλέγουν «ελαφρά τη καρδία» να μεταλλάσσονται σε μισθωτούς «λατινόφρονες».

Υπ' όψιν ότι τούτη την παθογένεια του ασκητικού ελλείμματος και την σύνδεσή της με την πλάνη, την κακοδοξία και την αίρεση, την ερμήνευσε αξιόπιστα ο μεγαλύτερος πολέμιος του δυτικού σχολαστικισμού και της αντίχριστης παπικής υπεροψίας, ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, που όταν ρωτήθηκε κάποτε γιατί ο λατινόφρων Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Ιωάννης Καλέκας, αδυνατεί να κατανοήσει την σημασία των Ορθοδόξων δογμάτων και γοητεύεται από εκείνο το λατινικό θηρίο ¹¹, τον ματαιόφρονα Βαρλαάμ τον Καλαβρό, εκείνος απήντησε ως εξής: «ο Πατριάρχης λέει αυτά που λέει και κάνει αυτά που κάνει, γιατί είναι *α ν ά σ κ η τ ο ς*!».

Από την άλλη μεριά, η ασκητική φιγούρα και το καθαρό βλέμμα του Μητροπολίτη Τυχικού, αποδεικνύουν περιλάμπρα τον λόγο που ο Πανιερώτατος της Πάφου ύψωσε τείχος ανυπέρβλητο στην κατεγνωσμένη αίρεση του παπισμού. Έχοντας συνειδητοποιήσει πλήρως το βάρος της πνευματικής ευθύνης που φέρει στους ώμους ενός Επισκόπου η Αρχιερωσύνη του Χριστού, σε μία εποχή πρωτοφανούς πνευματικής καθίζησης και παρακμής στον εκκλησιαστικό χώρο, πρωτίστως έχει αντιληφθεί το τί είναι ο Ορθόδοξος Χριστιανισμός και γιατί ο σκοπός του είναι διαφορετικός από την υπόλοιπη πανσπερμία των χριστιανικών αιρέσεων ή των άλλων θρησκειών. Στην περίπτωση του βρίσκουν εφαρμογή τα λόγια ενός μεγάλου σύγχρονου δασκάλου της Ορθόδοξου δογματικής Θεολογίας, του οσίου Ιουστίνου Πόποβιτς, ότι δηλαδή, «οι πραγματικοί και συνεπείς Ορθόδοξοι σε καμία περίπτωση και με κανένα αντάλλαγμα δεν κάνουν μεικτούς γάμους, δεν συμπεθεριάζουν με αιρετικούς και απίστους. Το τέρμα και ο σκοπός, που επιδιώκουμε εμείς, είναι ο ουρανός και η αιώνια μακαριότητα, ενώ γι' αυτούς είναι η γη και η ευδαιμονία πάνω σ' αυτήν. Προκειμένου να επιτύχει το συνοικέσιο, σ' ένα μεικτό γάμο,

¹¹ Ανωνύμου Ησυχαστού, *Νηπτική Θεωρία-εκ της Ι.Μ. Ξενοφώντος Αγίου Όρους*, Έκδοσις Ι.Μ. Ξενοφώντος, Άγιον Όρος, 2001, σελ. 12

είναι ανάγκη κάποιος να αρνηθεί το πιστεύω και τις αρχές του, να αρνηθεί τον εαυτό του. Και αυτός για κανένα λόγο δεν είναι δυνατό να είμαστε εμείς»¹².

Είθε ο Κύριος μας, Ιησούς Χριστός να τον ενισχύει και να τον χαριτώνει στον δρόμο προς την Ομολογία Πίστεως! Αμήν!

¹² Εφημερίδα ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ, 19-10-2012, αρ. φύλλου 1946